החכמוני

גליון י"ד
•
שנה א'

פרשת במדבר תשס"ט לפ"ק

זריחת נוגה: 3:36 am

זריחת מאדים: 3:49 am

זריחת ירח: 4:23 am

יציאת כל הכוכבים: 10:00

ישמע חכם

• ע"י דוד לעוו

~ אל תטמאו בכל אלה, כי בכל אלה נטמאו הגויים אשר אני משלח מפניכם ~

המשך מגליון העבר

נסיון גדול ואדיר ליכנס לארץ כנען ו"לא" לעשות כמעשיהם וחוקותיהם---כלומר חוקי האליליות ותועבות החושניות שבאו יחד עם ה"קולט" של אליליות--- גירוי החזק נולד ע"י "ותראו את שקוציהם ואת גילוליהם... פן יש בכם משפחה... שרש פרה ראש ולענה" ומחמת זה, הוצרך משה רבינו להשביע כל ישראל ולהכניסם בברית ובאלה. ככתוב בפרשת נצבים. בני ישראל נצטוו שלא לכרות להם ברית ולא תחנם, ולא תחייה כל נשמה. מצווה קשה מאד! והוזהרו ישראל כמה פעמים ע"י משה ויהושע 'להוריש "כל" יושבי הארץ' אך לצערינו לא עמדו בנסיון, ורק יהודה ובנימין לא הניחו שום ישוב של שבע עממים בתוך נחלתם, ונשתמר בידם אמונה בד' -"ויהודה עוד רד עם קל"—כל השאר, נכמרו רחמיהם ולא יכלו ל"התאכזר" כ"כ ולעקר ולשרש "הכל"! (ואפילו הנשים והטף!!).

*

אמנם ראו מה עלתה בידם! עשרת השבטים נאבדו לגמרי בתוך הגויים! ונתקיים בהם "ואבדתם בגויים, ואכלה אתכם ארץ אויביכם". נמצינו למידים, דרך התורה והאמת: אין דיפלומטיה אין 'פשרות',tolerance coexistence יש דרך אחד, אם אתה מקבלו מוטב ואם לאוו שם תהא קבורתכם.... (וודאי שמחסדי המקום, שבזמנינו נתן ד' בלב "'האומות'" מושג זו שמועיל לנו ומצילנו מכל הרדיפות והגזירות שסבלו ישראל מלפנים).

*

יש איסור חיתון, שתיית יינם, פתם, בישולם. כל אלו להרחיקנו מאד ממגע ומשא עם אומות העולם. ברגע שאנחנו נעשים "היימיש" אתם,אנחנו לומדים תועבותם="השקפותיהם", ובלי דעת וכוונה "עובדים ע"ז בטהרה" לשון חז"ל על ישראל שבחוץ לארץ.

אף היום, כל מה שנעשה ה'נורם' (the norm) אצל האומות, גם אצלינו (חוץ מיחידים ממש) נהפך ל"מציאות שא"א להכחישה", ומי שחושב או אומר אחרת למטורף ייחשב.

אני מביא כמה דוגמאות חיות, וכל אחד יבדוק בעצמו: אם תתמלא כעס וחימה או תחשוב שזה לא ''יושר'' וכו', תיבחן ותדע כי גם אתה היית מן האוחזים בשיפולי בגד אחאב ומנשה ורצים אחר הבעלים והאשרות "כזכור בניהם מזבחותם ותחת כל עץ רענן". אלילייות בזמן מנשה, היה ה'נורם' אצל "כל" העולם (יותר מכל הדברים שנזכור למטה!), ואם אתה מצהיר אמון לכל מה ש"מקובל" וציווילי בזמנינו, אין ספק שכך היית נוהג גם ביחס לאלילות אשר היה "מקובל" מאד מאד בזמן התורה ולאחריו 1000 שנה.

*

מכירת בת קטנה או נערה אשר ניתן רשות ביד האדון לעבוד בה ,לקחתה לו או לבנו לאשה, הוא לא 'פרימיטיבי' 'אכזרי' 'ובררי', רק לגימיטי וטוב ומועיל. אפשר לגרש האשה בעל כרחה אם לא מצאה חן בעיניו, ואינו נותן לה כלום (אין כאן "חלוקת נכסים" ומזונות alimony וכל מיני המצאות בדויות אשר לצערינו למדוהו היטב הר....ים) אבל האשה א"א לה "להתגרש" מן האיש (כלשון המשובש של אומה"ע), רק יש מקרים שכופין אותו להוציא -כלומר מכין אותו עד שיתן "'הוא"' הגט מרצונו. יש מצווה להכות הבן "'אע"ג"' דגמיר, (גמרא מכות - משלי) - ואל תקבל כל הפשעטליך שנדרשו מכל מיני בעלי-מחנכים להוציא דברי שלמה וחז"ל מפשוטם ולגלות פנים בתורה (שאכן כוונתם לטובה, שבזמן הזה יש סכנה -כפשוטו- לקיים דברי שלמה, ועל כרחינו צריכין להשתמש עם כל מיני תחבולות וtricks שונים אשר הומצאו ונתחדשו כתוצאה מן "שיטת החינוך הנורמלי והציווילי...", וזה בכלל גזירת ושעבוד מלכויות).

*

סכנת אבר=אם תאבד ידך או רגלך חלילה, אין דוחה את השבת (במלאכה דאו') א.ה. לצערי אני רחוק ממדה זו, והריני מעתיק האמת כפי שהיא. {צא ולמד מה בין עמי-הארץ ובריונים של זמן המשנה, ו'חכמים' שנתגדלו על אדמת המערב, ביוסיפון מובא, שידעו היוונים שאסור לישראל לחלל שבת, ע"כ נתקיף

המשך בעל"ד

יופי לקח

החידה חדתי, ואותך לא הגדתי:

ורדפו מכם חמשה מאה, ומאה מכם רבבה ירדופו. עשרה מכם, כמה ירדופו ?

(לתשובתך כתוב הסבר - [יותר נכון] פורמלה מתמתי (mathematic formula).

- - -

תשובה לחידה מגליון י"ג:

ש: איך אפשר שישלם אדם $1000 בעד גזילת פרוטה (לא הוקרה הגזילה)?

תשובה: 1) גזל ונשבע וחזר ונשבע, שומר שנשבע ובאו עדים וחזר ונשבע ובאו עדים.

2) גזל הגר ומשלם לכהנים ויש הרבה כהנים במשמר (חייב ל'השיב' שווה פרוטה לכ"א) ב"ק ק"ח, ק"י.

- - -

(לכל תשובה שיהיה, כתוב מקור מש"ס וכו').

מי שיפתור החידות במשך חמש שבועות, יזכה לפרס!

*

נא לשלוח הפתרון לכתובת, או לE-Mail הנזכר מעל"ד

חכמוני

מי ישקני מים מבור בית לחם?

שאלות מצויות בעניני חו"מ ודיני ממונות

המשך מע"ד

אותם בשבת ולא יוכלו החשמונאים להתגונן.

אכן בצעו כל אשר יזמו, וענה 'ראש החברה': נמות כולנו כי אסור לנו לחלל את השבת! ונהרגו כולם למען שמירת השבת.—הנשמע גוי קדוש כזה מקצה השמים ועד קצה השמים! זה בלתי אפשרי רק לעם אשר שמע קול אלוקים חיים מדבר מתוך האש}. אין אומרים לנכרי לכבות-או לצלצל מכבי-אש- רק יישרף כל הבית ותעמוד בעירום וחוסר כל (כמובן במקום פיקו"ן, שרי), א.ה. גם כאן שייך מה שכתבתי לעיל.

*

אין הבת יורשת כלום רק הבן. הבכור נוטל פי-שניים. הנוטל שכר לדון, אף פרוטה, דיניו בטילים (חוץ אם יש לו מלאכה שבטל ממנה מחמת ישיבת הדין). אין צריך לשלם פרוטה לפועל 'נאמן' שנים רבות-כשהחלטת להחליפו באחר. אם למדת איזה חכמה או אומנות אצל אחר, כשיוצא לפעול לעצמו, אין לך שום 'תביעה' עליו. מי שכלה זמן שכירות ביתו חייב לצאת מיד אף באמצע החורף ולא 'מצא' בית או דירה אחר, ואין בעה"ב נותן לו פרוטה רק יצא לחפשי חנם. (לדאבון-נפש, גם בזה 'דנים' כדיני עכו"ם, וכל מי שדן ככה, אסור לציית פסקיו ומצוה לפרסמו, שלא ייכשלו אחרים באבן-נגף וצור מכשול הזה).

*

אפשר לבני-אדם וכלים ואוכלים לקבל 'טומאה'. ואכן קיימת מציאות בלתי-נראית הנקראת 'טומאה'. אחרון אחרון חביב, כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. [ולנחיצות העניין וגודל המכשלה שמצוי בזמנינו, יש להעתיק פה מיחזקאל פרק י"ג - ראה למטה].

לסיכום: ראשית החטא של אלילות מוסבר מכח תאוות האנוש למצוא נופש ורגעון למצוקותיו אשר אין לו פתרון, בתליית בטחונו באיזה object אשר מייחס לו בדמיונו כחות על-טבעיים, כאשר נתפשטה זה הצרעת אצל "עולם הציוויליי", אין צורך לשום הסבר, אבל ע"י מהפכות מדיניות ולאומיות, הקב"ה מבטל כל ה"מקובלות" והgivens, ועלינו להודות לד' אשר חולל מהפכה נוראה ע"י תנועת הנצרות והאיסלם אשר בגללה נתבטלה יצרא דע"ז. (רמב"ם סוף מלכים). גם לא נשכח: בזמן התורה, כל מי ש'לא' כרע לבעל, והתלוצץ מאלילות מכל וכל, היה נחשב רדיקילי מאד!

בגליון הבא: נעבור על פרשיות התורה, וכשקיים קושי בהבנת פרשה שהוזכר בה ע"ז ואביזרייהו, נגסה ברצות ד' לתת ביאור מספיק.

שאלה:

מי ששאל מכונית של חבירו מלאה גאז, והתנה עמו שיחזירהו לו כזה, מה הדין?

תשובה:

הו"ל סאה בסאה, והוא רבית דרבנן.

ואם נתייקר הגאז, אין ממלא לו רק כפי דמים. הוזל, אינו נותן לו יותר.

(סוף איזהו נשך)

- - -

נא ונא לשלוח כל הערותיכם החשובות, במיוחד, לשאוב מים מבור בית לחם להשקותינו.

לגודל המכשלה המצוי בזמננו, יש להעתיק פה מיחזקאל פרק י"ג

(א) וַיְהִי דְּבַר ה' אֵלַי לֵאמֹר: (ב) בֶּן אָדָם הִנָּבֵא אֶל נְבִיאֵי יִשְׂרָאֵל הַנִּבָּאִים וְאָמַרְתָּ לִנְבִיאֵי מִלִּבָּם שִׁמְעוּ דְבַר ה': (ג) כֹּה אָמַר אֲד' ה' הוֹי עַל הַנְּבִיאִים הַנְּבָלִים אֲשֶׁר הֹלְכִים אַחַר רוּחָם וְלִבְלְתִּי רָאוּ: (ד) כְּשֻׁעָלִים בֶּחֳרָבוֹת נְבִיאַיִךְ יִשְׂרָאֵל הָיוּ: (ה) לֹא עֲלִיתֶם בַּפְּרָצוֹת וַתִּגְדְּרוּ גָדֵר עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲמֹד בַּמִּלְחָמָה בְּיוֹם ה': (ו) חָזוּ שָׁוְא וְקֶסֶם כָּזָב הָאֹמְרִים נְאֻם ה' וַה' לֹא שְׁלָחָם וַיְחַלּוּ לְקַיֵּם דָּבָר: (ז) הֲלוֹא מַחֲזֵה שָׁוְא חֲזִיתֶם וּמִקְסֶם כָּזָב אֲמַרְתֶּם וְאֹמְרִים נְאֻם ה' וַאֲנִי לֹא דִבַּרְתִּי: (ח) לָכֵן כֹּה אָמַר אֲד' ה' יַעַן דַּבֶּרְכֶם שָׁוְא וַחֲזִיתֶם כָּזָב לָכֵן הִנְנִי אֲלֵיכֶם נְאֻם אֲד' ה': (ט) וְהָיְתָה יָדִי אֶל הַנְּבִיאִים הַחֹזִים שָׁוְא וְהַקֹּסְמִים כָּזָב בְּסוֹד עַמִּי לֹא יִהְיוּ וּבִכְתָב בֵּית יִשְׂרָאֵל לֹא יִכָּתֵבוּ וְאֶל אַדְמַת יִשְׂרָאֵל לֹא יָבֹאוּ וִידַעְתֶּם כִּי אֲנִי אֲד' ה': (י) יַעַן וְבִיַּעַן הִטְעוּ אֶת עַמִּי לֵאמֹר שָׁלוֹם וְאֵין שָׁלוֹם וְהוּא בָּנָה חַיִץ וְהִנָּם טָחִים אֹתוֹ תָּפֶל: (יא) אֱמֹר אֶל טָחֵי תָפֶל וְיִפֹּל הָיָה גֶּשֶׁם שׁוֹטֵף וְאַתֶּנָה אַבְנֵי אֶלְגְּבִישׁ תִּפֹּלְנָה וְרוּחַ סְעָרוֹת תְּבַקָּעֵנָה: (יב) וְהִנֵּה נָפַל הַקִּיר הֲלוֹא יֵאָמֶר אֲלֵיכֶם אַיֵּה הַטִּיחַ אֲשֶׁר טַחְתֶּם: (יג) לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי ה' וּבְקַעְתִּי רוּחַ סְעָרוֹת בַּחֲמָתִי וְגֶשֶׁם שׁוֹטֵף בְּאַפִּי יִהְיֶה וְאַבְנֵי אֶלְגְּבִישׁ בְּחֵמָה לְכַלָּה: (יד) וְהָרַסְתִּי אֶת הַקִּיר אֲשֶׁר טַחְתֶּם תָּפֶל וְהִגַּעְתִּיהוּ אֶל הָאָרֶץ וְנִגְלָה יְסֹדוֹ וְנָפָלָה וּכְלִיתֶם בְּתוֹכָהּ וִידַעְתֶּם כִּי אֲנִי ה': (טו) וְכִלֵּיתִי אֶת חֲמָתִי בַּקִּיר וּבַטָּחִים אֹתוֹ תָּפֶל וְאֹמַר לָכֶם אֵין הַקִּיר וְאֵין הַטָּחִים אֹתוֹ: (טז) נְבִיאֵי יִשְׂרָאֵל הַנִּבְּאִים אֶל יְרוּשָׁלַם וְהַחֹזִים לָהּ חֲזוֹן שָׁלוֹם וְאֵין שָׁלוֹם נְאֻם אֲד' ה': (כב) יַעַן הַכְאוֹת לֵב צַדִּיק שֶׁקֶר וַאֲנִי לֹא הִכְאַבְתִּיו וּלְחַזֵּק יְדֵי רָשָׁע לְבִלְתִּי שׁוּב מִדַּרְכּוֹ הָרָע לְהַחֲיֹתוֹ: (כג) לָכֵן שָׁוְא לֹא תֶחֱזֶינָה וְקֶסֶם לֹא תִקְסֹמְנָה עוֹד וְהִצַּלְתִּי אֶת עַמִּי מִיֶּדְכֶן וִידַעְתֶּן כִּי אֲנִי ה':

יה"ר שתצילנו מהם וכיוצא בהם, בכל מקומות מושבותיהם.

אפשר להשיג הגליון ע"י
weeklygilyon@gmail.com
להערות או לשאלות על התשובות באחד משלוש הדרכים:
646-546-9748

גליון בשבת תחכמוני
1973-60th st. #123
Brooklyn, N.Y. 11204

מוסר נאה מאד מהרמב"ם ז"ל להרב החכם רבי אברהם בנו, ז"ל:

...הנהיגו עצמכם במדות הטובות כי טבע האדם תלוי במנהג והמנהג יוקבע בטבע. דעו כי שלמות הגוף קודם לשלמות הנפש והוא כמופתה הפותח טרקלין. ולכן עיקר כוונת מוסר על שלמות גופכם ותקון מדותיכם לפתוח לפניכם דלתות שמים. ..

... אהבו החכמה בקשוה ככסף וכמטמונים תחפשוה. הסתופפו בבתי החכמים הלומדים והמלמדים שם יהיה טיולכם. והתענגו שם בשמוע החכמות והמוסדים והחדושים ופלפולי התלמידים. קנאו ליודעים, ובזו בלבבכם הגלמים. כאשר תשאלו או תענו דבר אל תמהרו ואל תבהלו ואל תצעקו ואל תדברו בלעגי שפה.

אהבו האמת והצדק ובהם תדבקון כי תצליחו בהם ההצלחה ההיא כבונה על צור החלמיש. שנאו השקר והעול ואל תתאוו למטעמותיהם כי הוא כבונה על החול .. לכן ינעם לכם האמת והצדק שנראה שתפסידו בו יותר מן השקר והעול שנראה שתרויחו בו. וכן אמר החכם במוסרו. אמת קנה ואל תמכור. דעו כי האמת והצדק הם תכשיטי הנפש ונותנים גבורה ובטח ונצח לגוף. ולא מצאתי רפואה לרכות הלבב כהרכבת האמת והצדק. ...

תחיו בתמות ובתמימות ובנקיות ואל תגעו בשל זולתכם דבר קטן וגדול. ואל תטעמו מאומה ממה שאינו שלכם ברור ומוחזק. ברחו מן הספקות והעמידום בחזקת זולתכם. דעו כי טעימת הדמאי גורמת ליגע מן הודאי והמעט להרבה והנסתר לנגלה עד שיוחזק לעקש כפרן נגב וגזלן.

מאסו בבטלה ועלו השלוה כי הם סבה להשחתת הגוף ולמחסור ולשעמום ולפטפוט ולעקשות פה ולזות שפתים וסולם לשטן ולעובדיו. והיא היא העצלה המנולה וכל עצב יהיה מותר.

אל תשקעו את נפשותיכם במחלוקת המכלה הגוף, והנפש, והממון, ומה נשאר עוד. ראיתי לבנים השחירו, ופחות נפחתו, ומשפחות נספחו, ושרים הורדו מגדולתם, ועירות גדולות נתערערו וקיבוצים נפרדו וחידים נפסדו, ואנשי אמונה אבדו, ונכבדים נקלו ונתבזו, בסבת המחלקת. נביאים נבאו וחכמים חכמו ופילוסופים חפשו וספר רעת המחלקת ולא הגיעו לתכליתה. לכן שנאו אותו ונוסו מפניו, והתרחקו מכל אוהביו וגואליו ורעיו. וגם אל כל שאר בשרכם אוהב מדינים התנכרו ורחקו קרבתם פן תפסו בכל חטאתם. התפארו בסבל, כי הוא הגבורה הישרה והנצחון האמתי.

... שימו מחסום לפיכם ורסן ללשונכם. דעו כי מעלת הדבור חנן האל באדם באהבתו אותו על כל הברואים נחמד להשכיל וטוב להודות לו ולרוממו ולספר נפלאותיו. ולכן לא יתכן להמיר טוב ברע ולדבר נבלה ושקר ורכלות והבאי כי הוא עון פלילי.

ושעבדו החומר לשכל כלומר הגוף לנפש, כי שעבודו הוא חירותכם בזה ובבא. ... ואם ימשול השכל וישתעבד הגוף ויכנע לא יבקש רק הצרוך וישבע מן המעט ויקוץ המותר ויגעם בחיים ויתנחם במות. אכלו כדי שתחיו ואיתר תחרימום. אל תאמינו שרוב המאכל והמשתה יגדיל הגוף וירבה השכל כשק המתמלא מן המושם לתוכו, כי הוא ההפך, באכול מעט יש כח באצטומכא לקבלו ובחום הטבעי לעכלו אז יגדל ויבריא ודעתו יתישב, ואם יאכל יותר מדאי האצטומכא לא יקבלנו והחום הטבעי לא יעכלנו נכחו יצא פגול הוא לא ירצה גופו ירזה ושכלו יתבזה וכיסו יתרוקן. הזהרו שלא תאכלו עד אשר תעכלו כי הוא הפסד הגוף והכיס, כי הוא סבת רוב תחלואים. ועמלו טרם שתאכלו, ותנוחו אחר שתאכלו. אל תאכלו בבהלה כבעלי בולמוס ... אל תאכלו בדרכים ואל תאכלו כעכברים כי אם לשעות הקבועות ובבתיכם.

דעו כי ההוצאה מתחלקת לארבעה חלקים ריוח. הפסד. מאוס. כבוד. ריוח הוא גמילות חסדים שתאכלו הרוח והקרן קימת. הפסד. הוא השחוק שמפסיד בו אדם מעותיו כבודו ובטול ימיו ואם ירויח קורי עכביש יארוג ואשם הוא אשם אשם. מאוס. הוא מה שנאכל. כבוד. הוא שמלתו לעורו. לכן לבשו כדי השגתכם, אכלו פחות מהשגתכם, רק כדי מחיתכם. מאסו השחוק והתרחקו מן השוחקים. זרעו לצדקה יותר מכדי השגתכם וקצרו לפי חסד. ..

(כתבי הרמב"ם)